

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 26.824 van 30 april 2009
in de zaak X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 december 2008 waarbij de visumaanvraag met het oog op gezinshereniging wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN BORM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 mei 2008 op het Belgisch Consulaat-generaal in Casablanca een aanvraag in voor een visum type D met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de minister weigerde het visum op 29 december 2008. Deze beslissing werd betekend op 31 december 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Op 12/06/2008 werd er op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door de heer E.J.O., geboren te Nador van Marokkaanse nationaliteit. Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 22/08/2007 afgesloten werd met mevrouw A.N., geboren te Vilvoorde, van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenote van de visumaanvrager Belg is en dat, onder andere op basis van onderstaande elementen, kan aangetoond worden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

Mevrouw verklaart jaarlijks op verlof te gaan naar Marokko, waar haar vader een huis heeft.

Familieleden van haar vader en moeder komen hen daar bezoeken. Zo leerde ze ook haar echtgenoot kennen, die een neef is van haar.

- In eerste instantie verklaart mevrouw dat zij haar echtgenoot in juli 2007 leerde kennen. Nadien zegt ze dat ze hem reeds 5 jaar kent; van bij hun eerste gesprek merkte ze dat het klikte tussen hen beiden. Ze begonnen een relatie doch niemand van de familie was hiervan op de hoogte. De aanvrager verklaart in zijn interview met de ambassade dat hij mevrouw kent sinds hun jeugd, gezien zij zijn nicht is. De kennismaking geschiedde in familieband. De man verklaart echter pas een jaar geleden (sinds 2007) een relatie te zijn begonnen.

- Volgens mevrouw A. zou haar echtgenoot haar in 2004 (mevrouw was toen 15 jaar) gezegd hebben dat hij in 2005 haar hand zou vragen aan haar ouders, wat tegenstrijdig is met de verklaringen van meneer.

- Het huwelijksaanzoek vond plaats in 2005 toen mevrouw 16 jaar oud was. Echter was zij zelf niet aanwezig bij het aanzoek.

- Volgens de vrouw was er een verloofsfeest eind juli 2005. De aanvrager verklaart ook dat er een verloofsfeest werd gehouden maar geeft geen datum weer.

- Verder verklaart A.N. dat in juni 2006 zij opnieuw met haar ouders naar Marokko reisde en dat er toen pas over een huwelijk werd gepraat. Dit is in tegenstrijd met de eerdere verklaringen van mevrouw waar sprake is van een verloofsfeest in juli 2005.

- Het burgerlijke huwelijk vond plaats op 22/08/2007, de dag waarop mevrouw 18 jaar werd. Aanwezig op het huwelijk waren: grootvader en oom van de man, vader en stiefgrootmoeder van de vrouw.

- Mevrouw verklaart echter dat haar huwelijk plaatsvond op 21/08/2007.

- De aanvrager verklaart dat het huwelijk werd geregeld door zijn vader. Volgens de vrouw werd het huwelijk georganiseerd door de grootvader van haar man.

- De man kan geen antwoord geven op de vraag om een beschrijving van het huwelijkskleed van zijn echtgenote te geven.

- Na het burgerlijk huwelijk keerde de vrouw onmiddellijk terug naar België.

- Geen van beide echtgenoten kunnen de namen van de getuigen opgeven.

Beide echtgenoten hielden een apart huwelijksfeest!: op 31/05/2008 werd er in Vilvoorde een feest gehouden waarop mevrouw aanwezig was. Volgens haar werd er op 08/06/2008 een tweede feest gegeven waarop meneer aanwezig was.

- De vrouw verklaart verscheidene geschenken ontvangen te hebben (tafels, stoelen, wasmachine, DVD-speler). De man vermeldt al deze geschenken niet en spreekt enkel over een zilveren ring, parfum en kledij.

Op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek besluit het Parket van de Procureur des Konings te Brussel(397/BS/08) dat het

huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, getuige hiervan de verscheidene tegenstrijdige verklaringen van mevrouw en het feit dat het parket vaststelt dat mevrouw reeds op haar 16de werd uitgehuwelijkt maar dat werd gewacht tot haar 18de om geen argwaan te wekken. Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen E.J.O. en A.N. niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging; De visumaanvraag wordt geweigerd."

2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betoogt dat de beslissing enkel gebaseerd is op de elementen uit het dossier à charge van verzoeker en dat de elementen à décharge buiten beschouwing werden gelaten. Verzoeker haalt het onderzoek aan dat door de politie van Vilvoorde werd gevoerd bij zijn echtgenote dat een aantal elementen opleverde die niet eens vermeld werden in de uiteindelijke beslissing. Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing vermeldt dat zijn echtgenote 22 augustus 2007 in plaats van 21 augustus 2007 opgaf als datum voor het burgerlijk huwelijk, maar dat *"de overheid hier spijkers op laag water zoekt"*, omdat het religieus huwelijk, dat plaatsvond op 22 augustus 2007, volgens Marokkaanse traditie belangrijker wordt geacht. Verzoeker somt een reeks gegevens op waarmee naar zijn mening onvoldoende rekening is gehouden: dat er geen groot leeftijdsverschil is tussen de gehuwden, dat ze veel sms'en en telefoneren, dat mevrouw vaak naar Marokko reist om verzoeker te bezoeken, dat verzoeker en zijn echtgenote in juli 2008 hun vakantie samen in Marokko hebben doorgebracht, dat er bij verzoeker in Marokko kleren hangen van zijn echtgenote, dat burens en vrienden kunnen bevestigen dat zij er regelmatig komt, dat vrienden bevestigen dat het niet over een schijnhuwelijk gaat en dat op de deurbel van mevrouw A. de naam van verzoeker staat. Volgens verzoeker werden deze belangrijke feitelijke gegevens eenvoudigweg genegeerd. Verzoeker vervolgt met een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en hekelt de motivering van de bestreden beslissing omdat de overheid zich beperkt heeft tot het integraal overnemen van het advies van de procureur des konings. Verzoeker betoogt dat dit advies niet bindend is en het huwelijk niet nietig werd verklaard. Hij besluit dat het om een standaardmotivering gaat omdat het advies integraal wordt overgenomen zonder dat minstens uit de motivering blijkt dat de overheid *"zich dit advies eigen heeft gemaakt"*. In de repliekmemoirie herneemt verzoeker dit middel en het betoog ter ondersteuning ervan, aangevuld met de stelling dat het opvallend is dat verweerder geen bijkomende onderzoeken/verhoren deed, gelet op de zogenaamde tegenstrijdigheden.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van

die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.6. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat ingeval de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, de Raad slechts vermag een beslissing te veroordelen wanneer deze kennelijk onredelijk is, met name wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de rechtens relevante en op werkelijk bestaande feiten gesteunde motieven en de beslissing die op grond ervan genomen is (cf. RvS 18 januari 1994, nr. 45.685).

2.7. De bestreden beslissing weigert de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte die als basis diende voor de aanvraag van een visum gezinshereniging op grond van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt niet alleen verwezen naar de artikelen 27 en 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (WIPR) juncto artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek, maar ook naar het politieonderzoek en het daarop gebaseerde advies van het Parket van Brussel van 15 december 2008, dat zich tevens in het administratief dossier bevindt. Dit advies concludeert op grond van allerlei tegenstrijdigheden het volgende:

“(…) Gelet op voornoemde elementen, dat mevrouw een Belgische onderdane is en dat alle vermelde feiten aantonen dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet werd gerespecteerd, meen ik dat er voldoende aanwijzingen zijn dat het hier gaat om een schijnhuwelijk dat in strijd is met de Belgische internationale openbare orde. Bijgevolg is het huwelijk niet tegenstelbaar aan de Belgische rechtsorde en geeft mijn ambt een ongunstig advies voor de visumaanvraag.”

2.8. Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt het volgende:

*“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.
Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.
Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”*

2.9. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht*

becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.10. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.11. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever tegen een beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

2.12. Langs de andere kant is de Raad echter wel bevoegd zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

2.13. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom de huwelijksakte niet kan erkend worden. Gelet op het gestelde in punt 2.11. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De bestreden beslissing steunt blijkens het administratief dossier op een advies van het parket van de procureur des konings te Brussel van 15 december 2008 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin gesteld wordt dat uit het politieonderzoek blijkt dat het huwelijk strijdig is met de Belgische rechtsorde, bijgevolg hieraan niet tegenstelbaar is en waarbij een ongunstig advies wordt uitgebracht voor de visumaanvraag. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het aanbrengen van andere feitelijke elementen waarvan zij vindt dat er onvoldoende rekening mee gehouden werd en tot het geven van een aposteriori-verklaring voor vastgestelde anomalieën, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België en *"niet het recht op gezinshereniging open"*. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde

overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich het advies van het parket heeft eigen gemaakt, aangezien het in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen integrale overname betreft van het hierboven vermelde advies van het parket van de procureur des konings te Brussel van 15 december 2008, waarbij in detail het gevoerde politieonderzoek weergegeven wordt. De Raad ziet niet in waarom de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing niet zou mogen verwijzen naar het advies van het parket dat steunt op een gevoerd politieonderzoek en de Raad ziet evenmin in waarom de Dienst Vreemdelingenzaken nog zelf zou dienen over te gaan tot een onderzoek indien er een politieonderzoek gevoerd werd op grond waarvan het parket tot de eensluidende conclusie komt dat het afgesloten huwelijk strijdig is met de Belgische rechtsorde .

Verzoeker maakt met zijn affirmaties niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister elementen over het hoofd zag bij het nemen van de bestreden beslissing, noch dat er een wanverhouding bestaat tussen de feitelijke gegevens en de bestreden beslissing. Er werd geen schending van de zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.